

Hra na čtvrtého

Tomáš Grünwald

1.

„Ahoj Terezko,“ pozdravil Jirka manželku a přidal obvyklý polibek na tvář. „Co budeme mít dneska dobrého k večeři?“

„Nevím,“ odpověděla unaveně Tereza. „Myslela jsem, že bychom si mohli zajít někam do restaurace? Už jsme spolu dlouho nikde nebyli,“ navrhla s prosebným pohledem, kterému Jirka nikdy nedokázal odolat. Tentokrát však s odpovědí přece jen na chvíli zaváhal.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Ale nebudeš se chtít zase hádat jako posledně? Stačilo mi to jednou. Slibuješ?“

„Můžu ti slíbit, že pokud tam budou dobře vařit, tak se s tebou určitě hádat nebudu. Ale pokud to jídlo bude stát zase za starou belu, tak se určitě neudrším. Minule mi zkazily náladu připálený hranolky a tvrdý maso. A protože jsi tu restauraci vybíral ty, byla ta hádka vlastně tvoje chyba. Konečně si to přízněj a neházej vinu pořád na mě!“ řekla přísně. „Dneska však určitě vybereš dobrou restauraci, že jo?“ dodala raději s úsměvem.

Bála se, aby to nepřehnal a neřekla něco, čeho by litovala. Nechtěla se s Jirkou znovu pohádat. Při poslední večeři v restauraci to byla jejich první velká hádka za celých sedm let manželství. Vlastně se do té doby pohádali jen jedinkrát, když spolu ještě chodili.

Tehdy však měla Tereza velmi vážný důvod, protože se dozvěděla o Jirkově nevěře. Přišla za ní jejich společná kamarádka Jana a nešťastným hlasem jí oznámila, že se s Jirkou předchozí noc vyspala. Předstírala, že jí to velmi mrzí a že jí to říká jen proto, že jsou velké kamarádky, které by před sebou neměly mít žádné tajnosti. Jana se vymlouvala, že se vše událo jen pod vlivem alkoholu. Nic jiného v tom prý nebylo, rozhodně ne žádné city k Jirkovi nebo zlý úmysl. Tereze však bylo nad slunce jasné, o co jí jde – chtěla jí Jirku přebrat. A toto byl způsob, jakým obvykle přebírala kluky svým kamarádkám, aby je zase po chvíli odhodila.

Tereza neváhala a zavolala Jirkovi, aby mu oznámila, že je mezi nimi konec. Ten zpočátku dělal, že vůbec nechápe důvod jejich rozchodu. Nakonec však musel přiznat, že se s Janou skutečně vyspal. Také podle něj se vše seběhlo jen díky vypitému

alkoholu. Ale přestože projevil velkou lítost, Tereza mu šanci na omluvu nedala.

„Už tě nechci nikdy vidět,“ byla poslední její slova, než položila telefon.

Půl roku se skutečně neviděli. Jirka dál miloval Terezu a každému o své lásce k ní říkal. Tereza také Jirku nepřestala milovat, ale tvářila se, jako by neexistoval. Chtěla tím zmást své okolí a hlavně své srdce. Nikomu z jejich přátel se nezdálo, že by se mohli dát znovu dohromady.

Dokonce i Jirka pomalu začal ztrácet naději, že se k němu Tereza někdy vrátí. Rozhodl se učinit poslední pokus a pozval ji na tradiční oslavu svých narozenin. Avšak Tereza mu po kamarádech vzkázala, že tam určitě nedorazí.

K překvapení všech na oslavu přišla. Ještě větší překvapení si přichystala při blahopřání oslavenci, když dala průchod svým potlačovaným citům. Místo obvyklého polibku na tvář políbila Jirku tak jako tisíckrát předtím, když spolu chodili. Jirku to zaskočilo. Ani v duchu si nepomyslel, že by to takto mohlo dopadnout. Byl to nejkrásnější dárek, který ten rok k narozeninám dostal.

Od té doby neměli důvod k žádné další vážné roztržce. Až do nešťastné večere před třemi měsíci, kdy Tereza z ničeho nic vytáhla tuto dávnou *příhodu* s Janou, na kterou už Jirka dávno zapomněl. Nebo se snažil zapomenout.

* * *

„Tak co, jdeme?“ zeptala se Tereza.

„Ty už jsi jako oblečená? To není možný. Já myslel, že dokoukám zápas, než se oblíkneš a namaluješ. Zbývá už jenom půlka prvního a celý druhý poločas. To sis teda pospíšila! Nebo jdeš snad nahá? Nebylo by to sice špatný, ale asi bychom daleko nedošli,“ smál se Jirka.

„Ne, jenom to ne. Nahá nikam nejdu. A ty si ze mě nedělej srandu a radši mi prozrad', kam jdeme?“

„Nebud' zvědavá!“ odpověděl s překvapeným výrazem, když došel do předsíně, kde už stála Tereza v plné kráse, oblečená jako

do nejluxusnější restaurace v Praze. Jirka se na ní chvíli zamílovaně díval, než otevřel vchodové dveře.

2.

Jirka složil příbor na talíř a podíval se na Terezu, která dojedla o chvíli dřív.

„Tak jaké jsi to měla, miláčku?“

„Bylo to docela dobré. Trochu více kořeněné, ale jazyk mě z toho našťestí nepálí. Nebo jen trošku. Zaliju to vínem a bude to zase v pohodě. A co ty?“

„Já to měl úplně vynikající. Maso bylo akorát propečené, americké brambory správně osmažené a omáčka se na jazyku jenom rozplývala,“ snažil se Jirka vychválit své jídlo. Tereza však poznala, že to se svojí chválou trochu přehání.

„Takže to ušlo, jo?“

„Jak ty to děláš, že mě vždycky prokoukneš? To nechápu.“

„Mám na to čuch, miláčku. Mě prostě neošálíš, tak si dej bacha! Kdybys mě chtěl náhodou znovu podvést, tak to přede mnou neutajíš. Poznám na tobě, když mi lžeš, vždycky se začervenáš a drbeš si nos!“

„Proč bych tě měl podvádět. Jsi má jediná láska na celém světě. Teda hned za mamkou, za taťkou, za ségrou, za kámoškama ze školy...“

„Dost,“ skočila mu do řeči. „Chtěl jsi spíš říct, že jsem jedna z mnoha, ne? I tvá křečice z dětství je určitě přede mnou.“

„Dělám si samozřejmě srandu. Ale mamku mám taky rád. To jen abys věděla, že nejsi jediná žena v mém srdci,“ mrknul na Terezu.

„Dobrá, s tvou mamkou se nějak vyrovnám. Ale sokyni v lásce doufám nemám. To bych ti nepřála vidět, jaká by ze mě byla mrcha!“

„Nemáš, neboj. Stačí mi, jak se tváříš teď. Nechtěl bych tě vidět znovu v ráži, takže už ti radši nikdy nezavdám příčinu.“

„To bych ti taky radila. Umím pěkně vystrčit dráčky! To už jsi koneckonců zažil! Podruhé bych tě na milost nevzala! Jarda by ti mohl vyprávět, v jakého nepřítele se dokážu proměnit. Ten nedostal ani tu první šanci na reparát. Určitě si bude náš rozchod nadosmrtně pamatovat! Ještě dneska, kdybych ho potkala, tak by měl ze mě strach! Ale už jsem ho léta nepotkala. Dost možná, že se mi záměrně vyhýbá.“

Jaroslav byl její první skutečný přítel v životě. Znali se od dětství, protože jejich rodiče měli chalupu ve stejné vsi v jižních Čechách. Jaroslav byl jen o dva měsíce starší, takže si skvěle rozuměli. Chvilí spolu chodili, když jim bylo oběma třináct. Ale ještě to nebyla opravdová láska. Spíš nevinné dětské kamarádství. Drželi se za ruce, dali si pár pus, ale nic víc. Po prázdninách jejich chování samo od sebe skončilo.

Teprve za dva roky při jednom z mnoha táboráků, posilnění tajnými zásobami alkoholu, se do sebe znovu zamilovali. V následujících měsících se oběma zdálo, že jejich vztah musí trvat *až za hrob*. Proběhly prázdniny, začal školní rok a oni si stále každý den telefonovali a nemohli se dočkat víkendu, až zase pojedou s rodiči na chalupu.

Bezstarostná láska jim vydržela dva roky. Avšak jednoho dne se k Tereze doneslo, že ji Jaroslav zřejmě podvádí. Najednou si začala uvědomovat, že se opravdu začal chovat jinak než dřív. Často měl obsazeno, když mu volala. Často se musel učit, když se mohli sejít. Myslela, že má opravdu hodně práce se školou. Ale když se dozvěděla o možném nebezpečí, začalo jí to do sebe všechno zapadat. Přesto stále doufala, že jí to Jaroslav nějak vysvětlí.

Při nejbližší příležitosti se ho přímo zeptala, zda ji nepodvádí. Chvilí zaváhal s odpovědí a Tereze bylo jasné, že přemýšlí, co na to říct. Naléhala proto, aby jí odpověděl bez rozmyslu, a on se přiznal. Byla to spolužačka ze školy, která chodila o ročník níž. Chodili spolu už tři měsíce a Jaroslav pořád nevěděl, jak to Tereze říct. Byl nakonec vděčný, že to samo prasklo.

V jejím srdci lásku rychle vystřídala nenávisť. Přestala jezdit

s rodiči na chalupu a začala více chodit se spolužáky a s jejich kamarády, mezi kterými si nakonec našla i Jirku.

* * *

„Terezo, zaplatíme?“ vytrhl Jirka svou ženu ze zamyšlení. „Nad čím jsi tak dumala? Určitě sis v hlavě spřádala plány, co bys mi řekla, kdybych ti byl nevěrný, co?“

„To ne, jen jsem si vzpomněla na Jardu,“ řekla popravdě. „Jo, zaplatíme. Už se mi chce zalézt do postýlky.“

„Mně taky.“

Zatímco Jirka platil účet, v duchu si říkal, jak je skvělé, že se tentokrát nepohádali. Po zaplacení se rychle oblékli a vyšli po strmých schodech ven ze sklepního prostoru restaurace. Došli pár desítek metrů na zastávku tramvaje. Chvíli se bavili, když se ozval mužský hlas.

„Jsi to ty, Terezko? Vůbec bych tě v tom kabátě zezadu nepoznal.“

Tereza se pootočila a ohrnula si trochu límec, aby lépe viděla na toho, kdo ji oslovil.

„Ježíš, Jardo, tys mi dal. Čau, co tu děláš?“ zeptala se Tereza překvapeně.

„Byli jsme tady s Katkou v divadle. No vidíš, promiň. To je Katka, Terezko. To je Terezka, Katko. A toto bude asi tvůj manžel Jirka, ne?“ při slově *manžel* se Jaroslav nepatrně ušklíbl.

„Těší mě, Katko,“ podala ruku Jardově společnici. „A toto je skutečně můj manžel Jirka,“ dodala důrazně.

Pak už ale Jirka s Katkou museli přetrpět rozhovor svých partnerů, který se zdál být bez konce. Také v tramvaji celou dobu rozebírali historky, kterým rozuměli jen oni dva. Mezi řečí si stáčili vyměnit své vizitky, aby na sebe znovu neztratili kontakt. Oba chtěli obnovit své přátelství a zapomenout konečně na dávný rozchod.

„Tak se mějte. A třeba se někdy brzy uvidíme. Co takhle zajít na společnou večeři?“ zeptala se Tereza při loučení.

„Já jsem pro,“ odpověděl Jaroslav okamžitě.

„Proč ne,“ přidal se Jirka, který strávil celou cestu tramvají příjemnou konverzací s Katkou, zatímco Jaroslav s Terezou byli úplně ponořeni do svých vzpomínek.

„Já taky nejsem proti,“ řekla Katka a podívala se koketně na Jirku.

„No, tak domluveno. Já si to беру na starost. Zavolám ti co nejdříve, abychom to domluvili. Platí, Jardo?“ Tereza se pro myšlenku společné večere nadchla. A když si Tereza něco vzala do hlavy, obyčejně se tak stalo.

„Tak jo, uvidíme se brzy. Mějte se,“ stačil ještě rychle říci Jaroslav mezi dveřmi, než se za nimi zavřely.

* * *

„To je náhoda, já o vlku a vlk v tramvaji. Respektive na zastávce!“ usmála se Tereza.

„To teda jo. Doufám, že až potkáme nějakou mojí bývalku, budeš stejně klidná jako já!“ rýpnul si Jirka.

„Slibuju, že budu. A ty se nemusíš hned čertit. Dlouho jsem Jardu neviděla a docela by mě zajímalo, co dělá a jak si žije. Ale ty jsi můj manžilek milovanej, takže žádný strachy. Je to jen kamarád.“

Slovo *kamarád* dostatečně zdůraznila.

3.

Tereza vyhledala v telefonu číslo na Jaroslava, které si nezapomněla z jeho vizitky přepsat. Věděla, že se jí vždycky nakonec všechny vizitky poztrácejí, takže se pokaždé snažila přepsat si pro ni důležitá čísla co nejdříve do telefonu. Dělal to tak u kamarádů, stejně jako u pracovních kontaktů. Výsledkem byl seznam čísel, který v jejím telefonu nebral konce.

„Tolik čísel nemá snad ani náš generální ředitel,“ pomyslela si.

Čekala dlouho na vhodnou příležitost, kdy by mohla Jaroslavovi v klidu zatelefonovat. Ten nastal teprve, když byl Jirka vyvenčit jejich psa, zatímco ona zůstala sama doma, aby mezitím uvařila oběd.

Přesně před týdnem byli všichni společně na Terezou zorganizované večeři, která se všem líbila. Tereza si celý večer povídala s Jaroslavem, Jirka zase s Katkou. Ani jednomu z nich to příliš nevadilo. Zdálo se, že Tereza rozebrala s Jaroslavem snad každý den, který spolu v dětství prožili. Jirka se pro změnu snažil dozvědět co nejvíce informací o Katce, která se ten večer stala jeho společnící. Nezasvěcený by si mohl myslet, že páry tvoří Tereza s Jaroslavem a Katka s Jirkou.

Tereza ještě na poslední chvíli podržela prst nad zeleným tlačítkem pro zahájení volání. Přemýšlela, zda nedělá chybu, že chce Jaroslavovi zavolat. Ale vnitřní hlas jí našeptával, aby to udělala. Chtěla znovu slyšet jeho hlas, takže nakonec zmačkla tlačítko na klávesnici a čekala, zda její hovor přijme.

„Ahoj Terko, to je překvapení. Tedy příjemné překvapení!“ zvolal Jaroslav nadšeně do telefonu.

„Ahoj Jardo, ty snad na tom telefonu sedíš, ne? Dyť to nezavonilo ani dvakrát.“

„To víš, když volá takový vzácný člověk, jako seš ty, tak ho nemůžu nechat dlouho čekat.“

„Aha. Proč vzácný?“ neskryvala překvapení nad nečekanou lichotkou.

„To je přece jasný, ne? Bylas nejen mou první holkou, se kterou jsem chodil, ale i první holkou,“ zarazil se a začervenal. *„Však víš!“*

„Dyť ty můj taky!“ usmála se naopak Tereza. Také Jaroslav se musel usmát vzpomínce na jejich první milování.

„Vzpomínáš si vůbec na ten náš první pokus?“ zeptala se Tereza.

„Jak bych si nemohl nevzpomenout. Byl jsem hrozně ner-

vózní. Hlavně jsem se bál, že se vaši najednou objeví ve dveřích a já tam budu před nimi stát jen tak – nejen bez kalhot, ale i bez spodního prádla,“ začervenal se podruhé během krátké chvíle. „Hrůza jen pomyslet. Když k tomu připočítám absolutní neznalost dané problematiky, musela sis se mnou prožít asi hrozný muka. Doufám, že se na mě dodneška za ten výkon nezlobíš!“

„Vůbec ne. Dyť ty sis se mnou asi taky musel pěkně užít. Vůbec jsem nevěděla, jak se k tomu postavit. Dostala jsem sice pár dobrých rad od mé starší sestřičky, ale teorie a praxe jsou dvě odlišné věci. Musela jsem ti připadat úplně nemožná!“

„Vůbec ne, naopak,“ zopakoval její slova. „Připadalas mi skvělá!“

„No, nemusíš to tak přehánět. Moc dobře vím, jak jsem byla nemožná. Naštěstí dneska už je to jedno. Tvému vztahu k ženám a dívkám jsem tím snad nijak neublížila, jak je vidět. Stále vyhledáváš partnerky, ne partnery,“ rozesmála se Tereza do telefonu.

„Však tys taky neskončila v náručí nějaké lesbičky.“

„Jak to můžeš vědět. Třeba spím každý týden s jinou kočkou a náramně si to užívám!“

„Tak tomu nevěřím. Ale jestli je to pravda, nechtěly byste do postýlky nějakýho pořádnýho chlapa, kterej za to umí vzít? Přece nebudete dělat mužskou práci, ne?“

„Můžu se zeptat. Jen si musím vzpomenout, se kterou mám schůzku tento týden. Mám jich už tolik, že si je pletu.“

„To se zeptej. Snad mě bude chtít některá tvá milenka přibrat do postýlky.“

„Ty jsi kecka,“ zasmála se té představě. „A nechtěl by ses radši v tomhle týdnu sejít někde jenom se mnou? Mohli bychom to dopovídat z minula. Nějak nebyl čas a taky se nedalo probrat úplně všechno, co bych chtěla.“

„No to je jasný, že můžeme někam zajít, když chceš. To si přece nenechám ujít. Kdy, kde a v kolik?“

„Já mám čas ve středu po práci. Viděla bych to tak po pátý někde v centru.“

„Já můžu být v centru bohužel až v půl šestý. Co takhle v půl šestý v kavárně v pasáži Černá růže? Je to tam docela hezký,“ navrhl Jaroslav.

„Jo, proč ne. Ale mám čas tak do osmi. Maximálně. Pak musím domů. Jirkovi raději nic říkat nebudu, ať nemá zbytečně nějaký obavy.“

„Dobře, tak já taky nebudu doma nic říkat. Ale jestli se provalí, že jsme spolu byli na kafi, tak to pak bude o to horší. Snad nás tam ani Jirka, ani Kačka neuvidí.“

„To si myslím nehrozí. A kdyby, nic špatného dělat nebudeme, ne? Že se občas kamarádi sejdou, je přece úplně normální.“

„To je pravda. Ale neschází se tak často a navíc tajně. Takže bych byl radši, kdyby se to Kačka vážně nedozvěděla.“

„Jasně, já samozřejmě taky. Teď už ale musím končit. Jirka se za chvíli vrátí s naším hafanem,“ utnula náhle jejich rozhovor. „Takže platí středa, půl šestá v kavárně v pasáži Černá růže, jo?“

„Jo, jo. Platí. Ahoj. Budu se moc těšit.“

„Já taky. Ahoj.“

Tereza zavěsila právě v momentě, kdy v zámku u dveří uslyšela Jirkovy klíče. Ještě se na malou chvíli zamyslela, zda udělala dobře, že Jaroslavovi zavolala. Ale jejich společná večeře naznačila, že měli mnoho společných témat, která s ním chtěla probrat mezi čtyřma očima.

Než se Jirka v předsíni odstrojil, stačila raději vymazat odchází hovor z telefonní paměti. Byla si sice jistá, že se Jirka nikdy v minulosti do jejího telefonu nedíval, ale nechtěla riskovat laciné odhalení. Zvláště když věděla, jak bude nervózní před středeční tajnou schůzkou. Jirka by si toho mohl všimnout a začal by hledat důvod. Sama už se párkrát do jeho telefonu podívala, i když věděla, že to není správné, a i když si byla jistá, že Jirka žádnou nemá.

„Ahoj, miláčku,“ zavolal Jirka ještě z předsíně.

„Ahoj,“ odpověděla Tereza klidně.

„No, pojď sem ty můj hafánku. Doufám, že tě páníček vyvenčil pořádně. Víím, že to někdy fláká,“ zašeptala dostatečně hlasitě do ucha jejich samojeda Bena, aby si byla jista, že to slyšel i Jirka. Chtěla ho tím trochu poškádlit.

„Neměj péči. Byli jsme venku aspoň půl hodiny. Tak dlouho s ním nejsi venku ani ty!“ bránil se Jirka. „A vůbec, doufám, že jsi mezitím udělala něco k obědu.“

„Ježíš, brambory!“ zvolala Tereza a rychle se rozeběhla do kuchyně. „Já na ně úplně zapomněla, když jsem si dělala v pokoji manikúru.“

„To si děláš snad srandu, ne? Já mám po té procházce hlad jako vlk,“ rozčilil se Jirka.

„Tak to sis mohl něco ulovit, ty vlku? Ne, dělám si srandu. Hned se nečerti. Za chvíli bude oběd na stole. Bude tvé oblíbené jídlo. Řízek s kaší,“ uklidnila ho. Oběd naštěstí stihla připravit dřív, než zavolala Jaroslavovi.

„Jo, tak to si nechám líbit. Ještěže jsme včera koupili okurky. To bude, panečku, sváteční oběd!“

Mezitím, než jim Tereza stačila nandat oběd na talíř, stihl Jirka obsloužit jejich chlupatého přítele. Do jedné misky mu dal vodu, do druhé dostatek žrádla. Ještě si ani nestačil umýt ruce, když za ním do koupelny Tereza volala: „Oběd!“

4.

Jaroslav seděl nehnutě na pohovce poté, co položil telefon. Také on přemýšlel, zda dělá dobře. S Katkou se seznámili teprve před rokem v jednom klubu. Hned na první pohled vycítil, že by to mohla být ta pravá. Katka měla v té době za sebou další neúspěšný partnerský vztah, takže chtěla rychle zapomenout. O to rychleji se dali s Jaroslavem dohromady.

Za celý rok Jaroslav o své lásce ke Katce nepochyboval. Až teď, po telefonu s Terezou, si uvědomil, že ho city k Tereze úplně

neopustily. Nechtěl si je však raději připustit na mysli. Neměl tušení, že se i Tereze honí hlavou podobné myšlenky. Myslel, že dnem, kdy ho před léty *poslala k vodě*, veškerá láska z jejího srdce nadobro odešla. Nemohl tušit, kolik nocí probřečela, protože ho ještě několik měsíců milovala. Její nenávisť byla jen obranou před realitou. Odmítala jezdit na chalupu jen proto, aby mu neodpustila a nevrátila se k němu. Nechtěla vypadat jako slaboch. Jaroslav to však tenkrát nevěděl a ani nemohl vědět. Tehdy nedostal šanci na reparát.

Nyní si ovšem uvědomil, že by chtěl všechen ten čas vrátit a začít znovu v ten den, kdy poprvé Terezu podvedl. Byl si jist, že znovu by stejnou chybu nebyl schopen udělat. Litoval, že se jeho zálet prozradil relativně záhy. Věřil, že kdyby ho dokázal utajit ještě pár týdnů, mohlo být teď všechno úplně jinak.

* * *

„Co je, stalo se něco?“ ozvalo se náhle nad Jaroslavem. V rozjímání nad minulostí, přítomností a budoucností si nevšiml, že se Katka vrátila. Byla dopoledne u rodičů. Chtěla se však vrátit včas, aby stihla uvařit slavnostní nedělní oběd.

„Ne, nic se nestalo. Nějak jsem se zamyslel a vůbec nevím nad čím. Budu muset chodit dřív spát. Jinak budu takhle sedět a čumět do blba častěji. Asi je to mikrospánek s otevřenýma očima.“

„Jo, paní Nadčeradcová by prohlásila: *Eman, on tady usnul jako kůň.*“

Jaroslav se na Katku usmál a vstal, aby jí mohl dát obvyklou pusu na přivítanou. Byl to jejich tradiční rituál, který je neopustil ani po měsících každodenního vídání. Polibek prostě musel být pokaždé, když se jeden z nich vrátil domů.

„Jak bylo u rodičů?“ zeptal se Jaroslav, aby přetrhl myšlenky na Terezu.

„Ale jo, v pohodě. Táta je zase o něco lepší. No a máma. Však ji znáš. Chvíli v pohodě, chvíli zase na všechny naštvaná. Říkala, že jí přijede známá z Anglie, takže má trochu fofr. To víš,

nevidá ji už tak často od té doby, co se provdala za toho bohatého Anglána. Má to tak někdo kliku.“

„Chceš říct, že bys radši místo mě nějakýho bohatýho Anglána?“

„Ne to né, ale mohl bys mít nějaký ten milión na účtu. Měla bych tě, myslím, ještě radši.“

Samozřejmě to Katka nemyslela vážně. Milovala Jaroslava tak, že už by to ani více peněz na jeho účtu nemohlo změnit. Připadal jí jako ten nejvhodnější otec pro jejich budoucí potomstvo a měla pocit, že i jí bude v životě tou nejlepší oporou. Malinko jí jen děsilo, že má Jaroslav některé vlastnosti společné s jejím otcem, ale sváděla to na to, že jsou vlastně všichni muži stejní. Tudíž by na každém partnerovi viděla některé otcovy rysy.

„No, tak já půjdu vykrást nějakou banku. Počkáš zatím na mě?“

„Myslíš s obědem? Klidně, ale pospěš, ať nevystydne.“

„Spíš myslím nějaký ten rok. A ne že ty prachy prošťustruješ s někým jiným. To bych ti pak nepřál vidět! Dokážu bejt hrozně zlej!“ vyhrožoval jí na oko Jaroslav.

„Tak to nevím, jestli bych vydržela. Asi bych ti nejspíš upekla chleba s pilníkem,“ navrhla Katka. „Ale teď radši půjdu uvařit slíbený oběd, ať nejíme ve tři jako naši sousedi,“ ukončila rozhovor a přesunula se do kuchyně.

„Jo a kdybys mi chtěl pomoci, tak jsi vítán. Brambory snad umíš oloupat, ne?“ provokovala ho z kuchyně. Jaroslav se zvedl a šel se ujmout škrabky, aby jí pomohl. Práci v kuchyni se nikdy nevyhýbal. Stejně jako se Katka nevyhýbala pomoci mu při těžších domácích pracích. Byla zvyklá od malinka pomáhat otcovi při jeho *kutílských pokusech* u nich doma. A protože nebyl Jaroslav zrovna z těch nejzručnějších, často se změnil on v jejího asistenta.

Při škrábání měl Jaroslav další příležitost přemýšlet nad Terezou a jejich středeční schůzkou. Byl sice nucen tu a tam odpovědět Katce na její dotaz, ale zvládal to zatím bez problémů. Myšlenkami byl u Terezy, uši však byly nastraženy přijmout

sebemenší zvuk z Katčiných úst. Nechtěl, aby dnes ještě jednou poznala, že je myšlenkami jinde.

„Jak tohle dopadne, to ví jen bůh. Ale třeba si to jen namlouvám a Terežka si chce opravdu jen posedět a popovídat. Nic víc,“ pomyslil si.

Při této myšlence doškrábal poslední bramboru. Dal hrnec na kuchyňskou linku a rázně zasalutoval.

„Hotovo, pane. Dovolte mi odejít, pane,“ na slovo *pane* dal důraz, aby to vyznělo doopravdy vojensky.

„Ty jsi šašek počmáraněj, co?“ usmála se Katka, vytáhla ruku ze dřezu, ve kterém právě myla ovoce, a pocákala mu vodou obličej.

„Beru to jako ano, pane,“ odpověděl Jaroslav a utřel si obličej do její zástěry. Přitom jí stihnul sáhnout zezadu na stehno.

„Nech toho, teď musím vařit. Po obědě si mě ošahávej, jak chceš. Ale to ty už nebudeš chtít, vid’? Není dvanáctého, co?“

„Moment, dvanáctýho? To máš nějak popletený. To si musíš plést s nějakým jiným milencem. My spolu přece spíme jenom tehdy, když vychází Velikonoce na úterý!“

„Jejda, to jsem se ale hloupě prořekla. Tak nic, zapomeň na to a dej si odchod, ty pane,“ Katka ho při odchodu stihla ještě jednou postříkat vodou. Měla radost, že má Jaroslav dobrou náladu, protože po příchodu domů se jí zdál nějaký zaražený. Ale příčinu dávala jeho nevypání.

„Dobrá, tak já jdu. Zavolej mě, až budu moct prostřít. Víš přece, jak rád prostírám.“

„Jo jo, všimla jsem si toho. Zavolám tě tak za patnáct minut. A teď utíkej, ať jsi trochu překvapenej, co dostaneš na stůl.“

„Nu dobrá, já jdu. Ale bramborama mě nepřekvapíš. Ty jsem škrábal,“ řekl jakoby otráveným hlasem a šel si sednout zpět do pohovky v obývacím pokoji. Myšlenek na Terezu se nemohl vůbec zbavit. Naopak se mu zdálo, že do nich upadá čím dál víc.

5.

Tereza přišla do kavárny již ve čtvrt na šest. Ačkoli se většinu noci jen převalovala a přemýšlela, zda dělá dobře, nemohla se přesto setkání s Jaroslavem dočkat. Za celou dobu svého manželství nepomyslela ani jednou na nevěru. Naopak odsuzovala své kamarádky a kamarády, kteří si udržovali poměr ještě s někým jiným než jen se svým partnerem. Samozřejmě, že si občas ráda zafliktovala, ale to jen proto, aby si dokázala, že o ni doposud muži neztratili zájem. Dnes ji však čekala její první tajná schůzka od doby, kdy řekla Jirkovi na radnici své *ano*. Těšila se na ni, ale zároveň se i trochu bála.

Jaroslav byl první, kdo ji zasvětil do tajů lásky. A to, jak zareagovala poté, co se dozvěděla o jeho nevěře, ji často v průběhu těch následujících let mrzelo. Říkala si, že to tenkrát se svou reakcí přehnal, ačkoli byla v právu. Udělal věc, kterou nemohla jen tak přejít. Ale také nemusela přejít od lásky rovnou k nenávidi. Nemusela se úplně odříznout od dění na chalupě. Mohla tam alespoň občas s rodiči zajet. Zvláště pak poté, co se dozvěděla, že se Jaroslav s její následovnicí rozešel. Avšak bylo to její první shledání s nevěrou, kterou navíc vůbec nečekala, protože se jí do té doby zdál jejich vztah bez sebemenší chyby. Každý den s Jaroslavem jí připadal krásný. Naopak každý den, kdy spolu nebyli, se jí nekonečně vlekl. Myslela, že on cítí to samé.

„Ahoj Terinko,“ ozvalo se za jejími zády známé oslovení, kterým jí říkal jen Jaroslav.

„No, ahoj Jaroušku,“ otočila hlavu a usmála se na Jaroslava.

„Tak já na tebe tak hezky a ty na mě Jaroušku, jo?!“

Tereza věděla, že pokud něco Jaroslav opravdu nesnáší, pak je to oslovení *Jaroušku*. Říkala mu tak jen jeho babička, od které to Tereza pochytila, když u ní byli občas na návštěvě. Tereza ho tak oslovovala vždy s dostatečným úsměvem, aby se neurazil. Pravidelně se pak snažila dostat odpuštěk skrze dlouhé a početné polibky. To Jaroslavovi samozřejmě nevadilo, takže byl nakonec rád, že mu tak říká. Jen nechtěl, aby ho takto oslovovala před jejich kamarády, protože se bál, aby mu tak nezačala říkat celá parta.

Dnes však polibky na usmířenou nečekal, ačkoli velmi chtěl. Kdyby jen tušil, že ani Tereza by nejradši nepokazila tradici. Ale nepřipadalo jí vhodné, aby se vdaná paní líbala s bývalým přítelem. Také ona nemohla tušit, co k ní Jaroslav ve skutečnosti cítí.

„Jen jsem zkoušela, zda sis na to náhodou za ta léta nezvykl. Třeba ti tak říká doma Katka, když jste sami. A třeba si ji to schválně naučil i s tou naší dohrou, ne?“ čekala, jak zareaguje.

„Myslíš, jako že by mě řekla *Jaroušku* a pak mě půl hodiny líbala, jako jsi to dělávala ty? No vidíš, to mě nenapadlo. Budu to muset doma zkusit,“ usmál se té představě. „A dneska nebude pokračování jako dřív?“

„Mělo by snad?“

„No, jsem hrozně naštvanej, takže by mělo!“

Dívali se na sebe a oba přemýšleli, co si ten druhý myslí.

„*Mám nebo nemám? Políbila bych ho tak ráda!*“ přemýšlela Tereza.

„*Udělá to nebo neudělá? Kéž by to udělala!*“ přál si Jaroslav.

Nakonec se na sebe jen usmáli. Jaroslav si odložil bundu přes opěradlo židle a přisedl si ke stolu. Moc chtěl vzít Terezu alespoň za ruku. Skoro by to už udělal, ale pak raději sáhl po nápojovém lístku.

„Už máš objednáno?“ zeptal se.

„Jo, objednala jsem si flašku šampaňského a k tomu archivní víno, zatímco jsem na tebe čekala. Platíš to přece, ne?“

„Já?! Vždyť jsi mě pozvala ty! To se teda nedoplatíš! Doufám, že sis neobjednala tu lahev vína za dva tisíce sedm set!“

„Naštěstí ne. Objednala jsem si tu lahev nad tím, co je o pětistovku levnější. A co si dáš ty? Doufám, že mi s ní aspoň pomůžes! Když to nebudeš platit, tak se určitě ostýchat nebudeš, ne?“

„Jasně že ne! Ale teď vážně. Už máš objednáno nebo ne?“ zeptal se Jaroslav.

„Ještě ne. Dám si asi jen kávu a sodu. Přece nezruinuju náš rodinný rozpočet.“

„Neboj, platím to samozřejmě já. Jsem přece muž! I když bohužel ne ten tvůj,“ slovo *bohužel* vylétlo Jaroslavovi z úst úplně samovolně. Zarazilo to oba, ale ani jeden na sobě nedal nic znát.

„Dám si stejně jen tu kávu a sodovku. Později si dám třeba něco sladkého,“ podívala se Jaroslavovi do očí a přála si, aby se chytil vysloveného dvojsmyslu.

„Aby tam ještě něco zbylo. Podívej, všichni okolo už si nějaký dort dali. To bys pak mohla mít taky smůlu,“ nepochopil její narážku.

„Tak jo, tak si dám ten dort, co mají tam u dveří ve vitríně úplně nahoře.“

„Hm, ten vypadá fakt dobře. Dám si ho asi taky. A nechceš ještě dvě deci červenýho? Vždycky sis dávala červený, když jsme byli spolu. A to jsi ještě správně nesměla pozřít ani kapku alkoholu. Kdyby vaši věděli, že si občas dáme, tak by mě asi zabili.“

„Nezabili, táta mi sám občas nalil nějaké to deci červeného. Není takový ras, jak vypadá. A tebe měl docela rád. Dokonce i po tom, řekněme incidentu, tě obhajoval. Tedy dokud jsem si domů nepřivedla Jirku. Toho si taky oblíbil docela rychle.“

„To jsem měl vědět, že mám pana otce v malíku. Rozjel bych to s tebou úplně jinak.“

„Jó a jak?“ vyzvídala Tereza.

„Ani se neptej! To si raději nechám pro sebe.“

* * *

„Máte vybráno?“ zeptala se servírka, když viděla, že odložili nápojový lístek.

„Ano, dvě espresa, dvě matonky a dvakrát dvě deci červeného,“ objednal Jaroslav pro oba.

„Ještě něco?“

„Jo, a dva kousky toho dortu, co máte úplně nahoře v tamhle té vitríně u dveří.“

„Dobře,“ servírka si vše zapsala a odešla přepsat objednávku do počítače.

* * *

„Teda, to už je hodin. Budu muset utíkat, nebo mě bude Jirka podezírat ze záletů!“ zhrozila se po třech hodinách jejich nepřetržitého povídání Tereza. Stihli za tu dobu vypít každý šest deci červeného, dvě kávy a tři třetinky sodovky. A navrch k tomu sníst dort. „Řekla jsem doma, že si po práci půjdu na chvíli sednout s kolegyněmi. Ale to se nikdy nezdržím takhle dlouho!“

„To je škoda. Zrovna jsem se rozpovídal a ty už chceš jít!“

„Vždyť jsi se rozpovídal hned od začátku, tak nekecej,“ ohradila se Tereza.

„Já že jsem se rozpovídal? To teda nevím, kdo mě po celou dobu nepustil skoro ke slovu! Já mluvil všehovšudy maximálně deset minut. Zbylou dobu jsi mluvila jen ty!“

„Zas to nemusíš přehánět, jo! Ale vážně bych měla jít.“

„Dobrá, tak zaplatíme. Vyprovodit tě ale snad můžu, ne? Tedy ne až před dům, jen s tebou popojet tramvaj.“

„No jasně.“

Tereza byla ráda, že to Jaroslav sám navrhl. Nechtěla se s ním ještě loučit, ale zároveň si nechtěla dělat doma zbytečné problémy.

* * *

„Teda, tobě to sluší. Celou dobu jsem tě viděl jen sedět. Ani na záchod jsi nešla. Ale teď když tě vidím, fakt lituju, že nejsem tvůj manžel.“

„Vidíš, málo sis mě vážil. Ale teď si raději odskočím, když si

mi to tak připomněl. Abych dojela domů. Počkáš chvíli?“ zeptala se ze zdvořilosti, ačkoliv si odpovědí byla více než jista.

„Jasně. Budu tu čekat jako tvůj pejsek!“

„Tak tu hezky počkej, neobtěžuj ostatní hosty a neluď, jo!“ přikázala mu s úsměvem.

„Haf,“ zaštěkal Jaroslav potichu. „Ale zavrtět ocáskem bohužel neumím,“ dodal.

„Ještě to tak. To bych si pamatovala. Teda pokud by tě to nenaučila až nějaká jiná panička.“

Tereza se rychle otočila a šla směrem k toaletám. Když se vrátila, stál už Jaroslav oblečen u jejich stolu. Pomohl jí do kabátu a podal kabelku. Oba odcházeli neradi. Tři hodiny jim utekly rychleji, než by bývali chtěli. Nestačili opět probrat vše, co měli na srdci. Hlavně jejich city zůstávaly dál pevně schovány, ačkoli jim jejich srdce radila, aby je otevřeli. Rozum jim to však nedovolil.

6.

„Tak jak bylo s holkama? Nescházel vám tam jeden moc dobrý samec?“ zeptal se Jirka na přivítanou, když Tereza dorazila z předstíraného posezení s kolegyněmi.

„Ale víš, že ani ne! Docela jsme si vystačily. A kdybychom náhodou nějakého samce bývaly potřebovaly, bylo jich kolem celkem dost. Jeden krásnější než druhý! Takže bys měl nejspíš smůlu. Navíc jsi ženatý a moje kolegyně se s ženatýma nezahazují. A co víc, když je ještě k tomu manžel jedné z nás,“ vyvrátila mu Tereza jeho naděje.

„Tak já příště, až půjdeš s holkama zase do hospody, vyrazím někam na lov. Když o mě nemají zájem holky u vás ve firmě, třeba se mi poštěstí před nějakou vyšší dívčí!“

„To by sis mohl zkusit a viděl bys, zač je toho loket! Ještě jednou bys mi zahrnul a vydrápala bych ti oči,“ pohrozila mu Tereza skrčenými prsty.

„Tak to si budu muset dát pozor!“

Tereza si v ten moment uvědomila své pokrytectví. Jirkovi snad poprvé zalhala o tom, kde byla. A jemu hned po příchodu z tajné schůzky vyhrožovala, že kdyby jen zauvažoval nad nějakým větším flirtem, byl by to konec jejich manželství. Přitom sama měla zmatek v hlavě. Každá z variant možného vývoje jejího vztahu s Jaroslavem musela skončit tragédií, buď pro ni, Jaroslava, Jirku nebo Katku. Nebo klidně pro všechny.

„A víš co, nechme toho. Nějak mě z toho vína bolí hlava. Nebo je to z toho kouře v té hospodě. Víš, jak jsem na to háklivá!“ zalhala mu raději ještě jednou. Chtěla být sama, aby mohla dál myslet na Jaroslava. Navíc se obávala, že by z nevinného poštuchování mohlo vzniknout nějaké velké nedorozumění.

„Jako obvykle, když je čas na hraní, co?“

„Jak čas na hraní? Pokud já vím, žádný termín k hrátkám jsme si zatím nestanovili. Takže se neřídíme jízdním řádem jako na nádraží, ale když je chuť, tak jdeme na to, ne?“ zarazila se Tereza.

„No právě, já mám chuť teď.“

„Aha. Ale mě fakt bolí hlava a raději si půjdu lehnout. Musím se z té bolesti vyspat. Takže se jdu umejt, převlíknout, vezmu si prášek a skočím do postele! A pokud sis náhodou nevšiml při pohledu z okna, je právě úplněk. Takže bys ani nemusel chodit před tu vyšší dívčí. Jedině někam před základku,“ usmála se na něj a s trochu provinilým pohledem se odebrala do koupelny.

„Tak já jdu před tu základku, jo?“ volal za ní do koupelny.

„Klíďo, takže se vrátíš tak za osm let. To si pěkně odpočinu. Jen mi, prosím, pošleš nějaké penízky, ať se tu mám sama dobře.“

Tereza se usmála do zrcadla a pomyslela si, že jí je s Jirkou dobře. Byl veselý, milý a pozorný. I po sedmi letech manželství ji dokázal pokaždé rozesmát. Myslela na to, že se k sobě náramně hodí. Ale také si vzpomněla, jak jí dnes bylo nádherně s Jaroslavem.

Jaroslav přišel domů až po osmé hodině. Zdrželo ho vyprovázení Terezy. Ale nelitoval toho. Byl rád za dalších pár minut navíc, které mohl strávit v její společnosti. Bohužel za celou dobu, kdy byli spolu, se ani slůvkem nezmínil o své znovu se probouzející lásce. Nevěřil, že by mohla cítit to samé ona k němu. Raději si nechal své city pro sebe, protože se bál, že by se jejich po dlouhé době obnovené přátelství mohlo znovu pokazit. Radši chtěl být jen její kamarád, než ji opět ztratit úplně.

„Tak jakýs měl den? Já ho měla úplně tragickej! V deset mě na poradě šéf sepsul za poslední analýzu a pak mně ještě odpovědně naložil další práci. Jako bych jí měla málo! Ach jo. Já dám snad výpověď. Všude musí být líp než tady v týhle cvokárně. A za těch pár šupů se mi to rozčilování vůbec nevyplatí!“ postěžovala si Katka hned, zatímco si Jaroslav odkládal sako na židli.

„To já měl dneska celkem pohodu. Žádný šéf mě nebuzeroval. A po práci jsme si zašli s kolegou na kávu, abychom probrali, jak budeme v našem projektu postupovat dál. Byl to nakonec docela plodný večer,“ při těch slovech Jaroslavovi cuknul koutek a mírně se usmál. Plodný večer s kolegou si představoval jinak. Ale plodný večer to rozhodně byl. Jen by byl býval rád, kdyby byl ještě plodnější. Pomyslel si, že snad příště. Pokud nějaké příště bude, musí být o něco víc odvážnější.

„Ale snad to u tebe v práci nebude tak zlý, ne? Peněz taky nenosíš zrovna málo. Spousta jiných lidí má daleko míň než ty. Na to nezapomeň!“ začal Katku poučovat.

„To sice jó, maj lidi i míň než já. Dokonce i spousta chlapů má míň než já. Ale ty nervy určitě nemaj takový, jako já! Takže když dám na jednu misku vah peníze a na druhou stres, tak ten stres jasně převažuje! Museli by mě vyvažovat zlatem! Takže jestli mě šéf ještě jednou takhle vytočí, tak uvidí. Pozdě bude litovat. Takovou druhou už těžko sežene!“ nepřestala se Katka rozčilovat.

„No, vidím, že jsi v ráži. To abych si vzal k večeři párek s rohlíkem, vid'? Nic jiného určitě v lednici stejně nebude. Už aby byl

víkend. Vždycky od poloviny týdne až do víkendu zeje naše lednice prázdnotou,“ postěžoval si pro změnu Jaroslav.

„Je teda fakt, že kdybys dělala míň hodin, bylo by aspoň uvaříno. Ale na druhou stranu, můžeme za ty prachy zajít někam na večeři. Někdy. Dneska jsem už ale mrtvej, takže si dám ten párek, vykoupu se a jdu spát!“ dodal.

„Cože, ve středu jdeš spát? To snad ani není možný! Jindy máš plnou hubu keců a dneska nic, jo? Tak to jsem mohla jít do hospody s nějakým pěkným chlapem od nás z práce!“ pozlobila ho Katka. Vymýšlela si a Jaroslav to věděl. Často ho škádlila a snažila se v něm probudit alespoň trochu žárlivosti, ale zatím nikdy neuspěla.

7.

„Ahoj Terko, dneska mi volal Standa, jestli máme čas příští víkend. Bude dělat na chalupě oslavu svých dvaatřicátin. Co ty na to? Já bych docela rád jel,“ oznamoval Jirka hned mezi dveřmi po návratu z práce.

„No, mohli bychom jet. Jen jestli tam ale nebude Jana!“ řekla Tereza přísně.

„Myslím, že tam bude. Přece jen se se Standou dost kamařádí, tak bych se divil, že by zrovna ji kvůli nám nepozval!“ přemýšlel Jirka.

„V tom případě já asi nepojedu. Nechci ji vidět. A co ty?“

„Já bych jel. Hele, už je to dávno. Ví přece, že jsme teď manželé. A já to vím taky, takže má smůlu,“ řekl přesvědčivě.

„To jí ale v žádném případě nevadí!“

„Tenkrát to byl úlet z mladické nerozvážnosti. Teď už jsem usazený a pro ni určitě nezajímavý! Bude tam dost jiných, svobodných objektů. Třeba Standa. Ten už by se taky měl usadit, nemyslíš?“ snažil se situaci kolem Jany zlehčit.

„Nemyslím si, že bys byl pro ni nezajímavý. Máš dobrou práci, trochu víc peněz, tak bych se vsadila, že by to aspoň ráda zkusila.“

„To je sice možný, ale já jsem zamilovaný do tebe, takže má prostě smůlu. Mohla by si něco zkusit. Poslal bych ji... do pryč. Jednou mi zkusila zkazit život. Podruhý by už neuspěla!“

„Jen aby. Je prej ještě hezčí než dřív a prej o sebe dost pečuje. Tak aby tvá předsevzetí nevyšuměla hned po příjezdu,“ smála se Tereza, ale bylo cítit, že jsou její obavy skutečné.

„Říkám ti, neboj. Já už nejsem ten malej kluk, kterým jsem byl před lety. Bože, to už je tak dávno. Už se těším, až si na to za pár let ani nevzpomeneš. Budeš mít Alzheimerera a já budu mít konečně pokoj od všech tvých výčitek. Budeš ráda, když si vzpomeneš, kam sis dala zuby,“ škádlil ji Jirka a pro jistotu ještě vycenil zuby.

„A co myslíš, že budeš mít jako ty? Já je po nějaké době najdu a v klidu se najím. Ale ty si svoje zuby ani nestrčíš do pusy, protože budeš mít Parkinsona. A vůbec, bude to úplně jedno, protože i kdyby sis je tam nakonec strčil, tak se tam stejně netrefíš s vidličkou. A když se trefíš, nic už na ní nezbude,“ vrátila mu Tereza jeho posměšek.

„To budeme teda pěkněj páreček. Holt se budeme muset vzájemně doplňovat. Já nám najdu zuby a ty nám je dáš do pusy a budeš nás krmit. Platí?“ navrhl nakonec Jirka.

„Dobrá. Ale abychom to vyřešili s tou oslavou, ne? Hele, mně se tam vážně moc nechce, když tam bude ta káča. Já se spíš zeptám, jak jsou na tom holky od nás. Jestli bychom nepodnikly nějakou dámskou jízdu, třeba u našich na chalupě. Ty si jeď klidně sám. Já ti věřím. Takže taky věřím, že mou důvěru nezklameš. A jestli přece jen, tak mi to hlavně neříkej. Doufám, že se mi to ani nedonese. Co oči nevidí nebo mysl neví, to srdce nebolí. Však víš!“

„Nemusíš si dělat vůbec žádný obavy, k ničemu nedojde,“ ujistňoval ji. „A to mě jako fakt pustíš samotného? Tomu se ani nechce věřit. To je po těch letech manželství snad vůbec poprvé. Jestli ty nemáš náhodou milence, že se mě chceš takhle zbavit.“

V Tereze se po té větě zastavilo srdce. Jirka se sice smál, ale

říkala si, co když na ní něco poznal. Nebyla mu zatím nevěrná fyzicky, ale myšlenkami už určitě ano.

„To je otázka nebo věta oznamovací?“ snažila se získat trochu času na vzpomínání.

„Co myslíš? Neboj, já ti taky věřím. Když věříš ty mně, tak já ti musím taky věřit. V manželství si musíme důvěřovat, ne? Na druhou stranu neznám žádné manželství, kde by si byli oba nadosmrtní věrní. To snad ani nejde. To ale není náš případ. My jsme zatím jako dvě labutě, teda labuťák a labuť. Jestli se k tobě přiblíží jinej labuťák, tak mu za trest sezobu všechny rohlíky, který nám lidi v zimě hodí. Ať si třeba chcípne hladu. Líto mi ho nebude. Třeba ho pak budou pitvat v laboratoři, zda neměl ptačí chřipku. Jo, pomsta bude sladká!“

„To nebude třeba. Žádný labuťák není ani na pravoboku, ani na levoboku. Nemusíš mít žádný strach,“ zalhala opět Tereza.

Donedávna nemusela lži vůbec používat. Po celou dobu trvání jejich vztahu říkala Jirkovi jen čistou pravdu. Nemusela se ani přetvařovat. Nesnášela lži u jiných, takže je nechtěla říkat ani ona. Ani v dětství si nepamatovala na žádnou situaci, kdy by musela rodičům zalhat. Vždy říkala, jak se vše událo podle pravdy, nebo raději neříkala nic, pokud by musela lhát. Proto se divila, že dokázala Jirkovi zalhat nejen o své středěční schůzce. Myslela původně, že zalhat bude horší, ale nakonec to dokázala bez větších problémů.

„Já tedy zítra zjistím, jak se kolegyně tváří na dámskou jízdu a buď tě nechám jet samotného, nebo se přidám k tobě, ač velmi nerada. Nebo taky nikam nemusíme jezdit, co?“ snažila se tvářit, že se jí vlastně ani nikam nechce. Ale v hlavě se jí rodil plán, že by mohla zkusit vytáhnout Jaroslava k nim na chalupu. Samozřejmě samotného, bez Katky. Plán se jí zamlouval, ale nebyla si jistá, zda s ní vůbec bude chtít jet a zda si to dokáže doma takhle narychlo zařídit.

„No, já tedy nevím jak ty, ale já tam chci. Už jsem je všechny pohromadě hrozně dlouho neviděl. Naposled snad na naší svatbě a to už je sakra let. Já prostě jedu!“ řekl Jirka rozhodně.

„Tak jo. Pokud holky nepojedou se mnou, tak se přidám

k tobě. Ale fakt se mi tam vůbec nechce!“ slovo *vůbec* řekla Tereza opravdu důrazně. „Tak se tedy domluvíme zítra, ano? Je na to stejně ještě dost času.“

„Dobře. Stejně mě nakonec nikam samotného nepustíš, to vím už teď, tak nevím, proč takové manévry. Ještě jsi mě nikdy samotného nepustila. Teda když nepočítám školení z práce. Ale i tam mě pouštíš s krajní nevolí!“

„To není pravda. Klidně si někam jed'. Když mi popravdě řekneš kam a s kým, tak s tím nemám vůbec žádný problém. Jen s Janou mám problém. Teda měla jsem jeden velký problém. Víš, že jsme se málem nadobro rozešli! Chtěla jsem tě kopnout do ř..., teda poslat do háje. Vidíš, byla bych i sprostá, jen na to pomyslím. Byla to moje kámoška a takhle mě podrazila! To jí nadosmrti neodpustím!“

„Tak to je ten rozdíl mezi námi dvěma. Já bych ti to možná i odpustil. Ale ty jsi nekompromisní. Tvrdá a rozhodná. Chudák Jarda, tenkrát. Ale teď už to je mezi vámi dobrý, ne?“ zarazil jí Jirka dnes už podruhé.

Podruhé musela přemýšlet, jak na tu otázku nejlépe odpovědět. Ve lhaní jí chyběla praxe, takže nedokázala rychle vytáhnout nějakou příhodnou lež z *rukávu*.

„Asi jo,“ řekla nakonec. „Myslím, že už je to docela v pohodě. Aspoň Jarda nevypadal, že by se mě nějak bál. Ví, že je to už dávno. A taky ví, že neodpouštím. Stejně jako to víš ty. Takže je mu jasné, že už mezi námi nikdy nic nebude. Notabene, když jsem teď vdaná panička, že? A navíc zamilovaná do svého manžela!“ řekla důrazně, aby Jirka nezůstal na pochybách o její lásce a jejích čistých úmyslech s Jaroslavovým přátelstvím.

„Stejně mi je ho tak trochu líto,“ politoval ho Jirka. „Podle mě v něm kus té staré lásky zůstal. Docela si tě prohlížel. Ale má teď tu Katku, která vypadá taky dobře, tak snad nebude mít ani potřebu.“

„Myslíš, že v něm něco zůstalo?“ vyzvídala Tereza.

„Já myslím, že jo. Vypadal vedle tebe šťastnej. A ten pohled při loučení bych ti přál vidět z pohledu nezaujatého pozorovatele, jako jsem já,“ usmál se Jirka. „No, vlastně zas tak nezaujatý taky nejsem, když jsem tvůj manžel.“

„Hm, když myslíš. Ale mně se to nezdálo. Bavili jsme se úplně normálně. To víš, takhle jsme se už nesešli celou věčnost. Proto ti to tak možná připadalo,“ rozmlouvala mu jeho domněnku, ačkoli si nade všechno přála, aby měl pravdu. „Hele, já to zítra proberu s holkama a dám večer vědět,“ změnila raději náhle téma rozhovoru.

„Třeba nakonec pojedu já s váma. Taková dámská jízda a jeden chlap. To bych si mohl pěkně užít!“

„To by sis spíš mohl zkusit. Ty s náma prostě nepojeďš. Chlapy necháváme doma! Když dámská, tak dámská!“

„No jo, stejně bych nejel. Chci popřát Standovi. Snad mu nebude divný, že jsem přijel sám.“

„Já myslím, že když mu vysvětlíš, že se mi tam nechtělo kvůli Janě, tak to pochopí. Věděl, co se tenkrát stalo. A když to věděl on, tak to věděli všichni v partě. Znáš ho přece!“ vymýšlela Tereza výmluvu pro jejich kamarády, aby se nedivili, že přijel Jirka sám.

„Tak dost diskuze, já jdu vařit, ať neumřeme hlady. Rohlíky nám asi dneska nikdo házet nebude, ty můj labuťáku,“ uzavřela jejich rozhovor, zatímco se jí už v hlavě rodil plán, jak by mohla strávit s Jaroslavem víkend o samotě.

8.

Tereza si dobalila poslední z věcí, bez kterých se mladá žena o víkendu mimo domov v žádném případě neobejde. V jejím případě to byl čisticí krém na pleť, konkrétně jeho noční varianta. Denní už měla sbalenou dávno. Její taška byla naštěstí dostatečně velká, aby všechno pojmul. Naposledy se podívala na její velikost a tíhu a naposledy také zapřemýšlela, zda by nemohla přece jen nechat něco doma. Jela jen na dva dni, ale její zavazadlo vypadalo, jako by měla odjet minimálně na měsíční poznávací cestu kolem Afriky.

Na druhou stranu ji však také napadlo, zda jí mezi těmi všemi věcmi něco zásadního nechybí. Nechtěla se zdržovat shá-

něním zapomenutých drobností po obchodech na úkor volných chvil strávených po dlouhých letech s jejím někdejší přítelem.

Ještě před pár dny by vůbec nevěřila, že by se mohli s Jaroslavem skutečně domluvit. Myslela, že nakonec skončí na narozeninové oslavě spolu s Jirkou, který se tam právě chystal odjet. Byla však ráda, že Jaroslav skoro bez váhání souhlasil s jejím nápadem strávit spolu víkend u nich na chalupě. Namluvila mu, že by s ním ráda prošla místa z jejich dětství. Přitom přemýšlela, jak by bylo krásné, kdyby se ty dny vrátily zpět.

* * *

Jaroslav skutečně neváhal skoro ani deset vteřin. Odpověď byla rychlá, ale následovalo několik horkých chvil, když si uvědomil, že bude muset zalhat Katce o tom, kde a hlavně s kým bude trávit následující víkend. Bylo sice obvyklé, že často jezdil na služební cesty, ale ty nikdy netrvaly přes celý víkend. Nakonec se rozhodl, že se vymluví na školení v Českých Budějovicích, kam občas skutečně jezdil. Školení většinou probíhala od čtvrtka do soboty. A protože cesta z Budějovic vede nedaleko chalupy jeho rodičů, vymyslel si, že se tam staví, aby zkontroloval, zda je vše v pořádku, a zajde s kamarády do hospody. „*Katce to určitě nepříjde divné,*“ pomyslel si.

„Nechceš tam jet náhodou s Terezkou?“ zeptala se Katka bez rozmýšlení.

„Cože?“ řekl překvapeně Jaroslav. „Jak si tohle můžeš myslet? Proč zrovna s Terezkou. Neříkal jsem ti přece, jak to mezi námi bylo a jak moc mě nenáviděla? Nechci znovu vyvolávat staré bolesti. Zvláště když jsme se zase začali aspoň trochu kamarádit.“

Katka se dál nevyptávala.

Jaroslav nejenže nechtěl pokazit obnovené přátelství, ale přemýšlel, že jejich víkendové setkání může znamenat i to, že by se jejich kamarádství mohlo posunout o kousek dál. Jinak si její nápad neuměl vysvětlit.

* * *

Také Jirka neměl sebemenší tušení, jaký víkend mu za jeho zády Tereza plánuje. I ona předpokládala, že se její kamarádství s Jaroslavem posune trochu jiným směrem. Ani nevěděla, proč chce rozvíjet dávno přerušené milenectví. Říkala si, že v jejím srdci zůstal kousek, který stále na Jaroslava myslí, ale který se za celá léta nedostal ke slovu.

Tereza si naposled v duchu prošla všechny věci, které si při neustálém přemýšlení nad minulostí balila do tašky. Pomyslela si, že snad nic nezapomněla. Alespoň nic důležitého. Ještě si zašla zabalit nějaké jídlo. Otevřela lednici, kterou už před ní prošel Jirka, když se balil. Ale i přesto v ní zbylo ještě pár věcí, které se mohly Tereze o víkendu hodit. Vzala si proto ještě jednu menší tašku a pečlivě do ní naskládala věci z lednice i ze spíže.

* * *

„Tak co, máš všechno?“ zeptal se Jirka, když viděl Terezu, jak stojí zamyšleně nad oběma taškami.

„Já ani nevím. Už mě nic nenapadá, že bych zapomněla. Ale znáš to. Pokaždé něco zapomenu, ale vzpomenu si na to teprve, když už se nemůžu vrátit.“

Za ta léta zažili několik desítek výletů a dovolených, ale Jirka si nevzpomněl snad ani na jediný, kdy by si Tereza něco nezapomněla. Naposledy zapomněla veškeré léky, když odlétali na dovolenou do Egypta. Připravila je večer před odletem, ale do kufru je chtěla dát až naposled. A tak zůstaly v obývacím pokoji vedle sedačky. Jednou v létě si zapomněla plavky, v zimě zase nechala doma hůlky.

„To jsem zvědavej, co tentokrát necháš doma. Určitě mi to hned zavoláš, že jo? Ať se pobavím,“ škádlil Terezu. „Tentokrát je to ale jednodušší, než když jsi nechala doma ty léky. Naštěstí jsme moc medicíny nepotřebovali. Tedy krom těch léků na průjem. Ale ty naše by stejně nepomohly, takže to bylo nakonec celkem fuk.“

„No, to je ti podobný, vyčítat mi to při každé příležitosti. To je ale tím, že všechny tyhle věci balím já! Ty bys toho nechal

doma pětkrát víc, kdybys musel myslet i na společný věci, tak se do mě nenavážej, jo!“ rozcílila se náhle Tereza.

„Tak promiň, dělám si z tebe srandu. To víš, že si vážím toho, že myslíš i na společný věci,“ snažil se uklidnit napětí.

Tereza si uvědomila, že po Jirkovi vyjela úplně zbytečně. Začínala být z celého víkendu trochu nervózní. Nechtěla Jirku podvádět a lhát mu, ale srdce si v té chvíli dělalo úplně, co chtělo, bez ohledu na to, co si o celé věci myslí hlava. Byla prvně v takové situaci. Za celou dobu od prvního polibku s Jirkou až do teď neměla problémy s věrností. Samozřejmě že někdy pomyslela na nějakého jiného muže, někdy se i nachytala uprostřed flirtu. Ale situace nikdy nezašla takhle daleko jako teď s Jaroslavem!

„Ne. Já se omlouvám. Nechtěla jsem po tobě vyjet. Promiň. To víš, jsem nervózní, zda na něco nezapomenu. To by pak holky roznesly po celý firmě. Musí to být dokonalý víkend. Chápeš?“ litovala Tereza svého předchozího výbuchu.

„Jasně, miláčku. To víš, že tě chápu. Škoda, že nemůžu jet s vámi. To by holky po firmě roznesly úplně jiný drb. Všechny ženský by ti záviděly! Jsem přece pan dokonalý s dokonalou výbavou, ne?“ zažertoval.

„To tak, ještě by ses do nějaké mé kolegyně zamiloval a já bych zůstala na ocet! To v žádném případě. Jeď si pěkně za Standou. A hlavně neukazuj své přednosti Janě, ty pane dokonalý! I když, třeba by ti pak spadnul hřebínek, kdyby Jana viděla, v jaké jsi teď formě,“ rozesmála se Tereza po dlouhé době od ucha k uchu.

„Hele, neprovokuj, nebo ti pošlem s Janou pěkné pozdravení z naší svatební cesty po Indonésii.“

„To by sis mohl zkusit! Oškubala bych tě při rozvodu!“

„Dobrá, dám si pozor. Ale pozdrav z Českého Krumlova bys přežila, ne?“

„Ani z Horní Dolní! Jseš můj a basta. Sice jsme se nebrali v kostele, ale i na úřadu jsi mi slíbil věrnost.“

„Tak to už si nepamatuju. Budem se tam muset někdy zeptat, až pojedeme kolem.“

Po Terezčině rozčilení nebylo už ani památky. Byla ráda, že se uklidnila. Bála se, aby se Jirka nedovtípil, že s víkendem to není tak, jak mu namlouvala. Ale její obavy byly zbytečné.

* * *

„Tak jó, lásko. Já mám snad všechno, tak vyrazím ke Standovi. Ty jeď opatrně a neber žádný stopaře! Víš přece, jaký jsou to chlípníci!“ varoval ji Jirka.

„To víš, že ne. A ty zase žádné stopařky!“

„Jasně. Tak se měj hezky. Nepotřebuješ pomoct s věcmi do auta?“ zeptal se Terezy při pohledu na její dvě těžké tašky v předsíni.

„Ne, díky. Zazvoním si na souseda. Ten mi vždycky rád pomáhá, když nejsi doma,“ neodpustila si Tereza další rýpnutí.

„Tak to jsem neměl bejt doma, když přivezli ten nábytek. To bych si býval nenamohl záda. Ach jo. To jsi měla říct dřív, že máme tak ochotného souseda,“ nedal se Jirka.

„Hele, už utíkej, nebo neodjedeš. Já už taky musím pomalu razit, abych vyzvedla kolegyni včas. Tak pa, dej mi ještě poslední pusu a upaluj.“

Jirka políbil Terezu na rozloučenou a odešel se svou taškou dolů do auta.

* * *

Zanedlouho po Jirkově odjezdu se i Tereza oblékla, vzala svá zavazadla v předsíni, zabouchla dveře a zamkla je. Jako vždy se ještě na schodech otočila, aby se přesvědčila, že jsou skutečně zamčené. Nechtěla celý víkend přemýšlet o tom, zda je jejich byt ochráněn před zloději. A poté, co uložila věci do kufru auta, vyjela vstříc dobrodružství, o kterém stále nevěděla, jak dopadne.

Srdce si přálo, aby nezůstalo jen u přátelství, rozum ji nabádal, aby nezašla dál.

9.

Jaroslav čekal na Terezu na chalupě. Musel odjet již ve čtvrté večer po práci, aby to nebylo Katce nápadné, protože školení pokaždé začínala ve čtvrté. Využil toho dne navíc k tomu, aby dostatečně vytopil chalupu. Dohodli se s Terezou, že budou spát u něho. Nemělo cenu se v pátek stěhovat do vymrzlé chalupy.

Ležel na peci a přemýšlel, jak se vyhnout střetnutí s jejich kamarády. Určitě si všimli, že se u něho na chalupě svítí. Kdyby měl strávit víkend sám, první jeho kroky by vedly za nimi. Ale v tomto případě raději nechtěl provokovat. Těžko by vysvětloval, kde se Tereza vzala na jeho chalupě! Všichni věděli o jejich dávném rozchodu, o jejich dalších vztazích i o její svatbě s Jirkou. Mnozí na té svatbě byli. Navíc jim Jaroslav nedávno představil Katku, o které tvrdil, že je to konečně ta pravá. „*Moje doživotní láska,*“ jak se o ní vyjádřil po pár vypitých panáčích. Takže by byli velmi překvapení, že víkend tráví s Terezou.

Jak tak přemýšlel, napadlo ho, zda to není chyba, že si s Terezou naplánovali společný víkend. Oba mají šťastný vztah. Ani jednomu v něm nic podstatného nechybí. A teď to všechno dávají v sázku. Kdyby se jejich partneři dověděli pravdu, těžko by to vysvětlovali. Dokonce i kdyby to celé zůstalo i nadále v rovině přátelství. S tím však moc nepočítal. Spíš si byl jist, že jen u kamarádství nezůstane.

Jaroslav se podíval na hodiny nad televizí. Bylo už těsně před šestou hodinou. Pokud Tereza vyjžděla po práci, měla by každou chvíli přijet. Podíval se z okna do ulice, ale žádné auto neviděl přijíždět. Došel tedy ještě do kůlny pro další dřevo, aby po jejím příjezdu nemusel tak často odcházet. Pak zašel přiložit do kotle ve sklepě a zkontroloval, zda je dostatek teplé vody v bojleru. Vše bylo připraveno. Dokonce i kytky v kuchyni, kterou

odpoledne koupil ve městě, rozevřela všechna kvítka, aby i ona Terezu přivítala.

Znovu se podíval z okna, zda ji neuvidí přijíždět.

* * *

Tereza ještě dlouho po nastartování auta nemohla uvěřit, že jede skutečně strávit víkend s Jaroslavem. Sice se nesmírně těšila od první chvíle, kdy Jaroslav na její nápad přistoupil, ale s blížícím se začátkem víkendu byla čím dál víc na pochybách. S Jirkou byla šťastná. Tedy minimálně do oné večere, kdy se poprvé opravdu pohádali. Ale takové hádky byly a budou i v jiných manželstvích. Občasná bouřka byla určitě třeba, aby se vyčistilo napětí.

Napadlo ji, že ještě zavolá Jirku. Třeba si to oba rozmyslí a nakonec stráví víkend spolu, ne ona s Jaroslavem a Jirka s kamarády. A hlavně s Janou.

* * *

„Ahoj Jirko, tak co, kde už jseš?“ zeptala se Tereza hned na úvod telefonu.

„Na dálnici. Už to celkem jede. Ty si nejseš jistá, jestli jsi zamkla, co? A chceš, abych se tam vrátil. To ne. Zavolej mámě, aby to zkontrolovala, nebo se otoč sama. Já už jsem fakt daleko!“

„Ne, jsem si jistá, že jsem zamkla! Jen jsem tě chtěla slyšet. A ještě jednou tě varovat před Janou!“

„Ty jsi teda hrozná! Copak jsem ti jasně nevysvětlil a nezdůraznil, že s ní nic mít nechci! Jedu se pobavit s kamarády a hlavně se Standou a Honzou. Co to máš pořád za utkvělou představu, že bych s ní něco mohl mít?“ zeptal se Jirka nepřijemným, už naštvaným hlasem.

Tereza si v ten moment uvědomila, že žálí. Původně Jirkovi volala a doufala, že jí hodí záchranný kruh a vytáhne ji dříve, než se utopí v jezeře nevěry. Ale místo toho po něm ze žárlivosti vyjela.

„Terko, jsi tam?“ přerušil Jirka nastalé ticho.

„Jo jsem, jen za mnou jeli policajti, tak jsem nemohla telefonovat. Víš, jak po tom teď jdou,“ zalhala tak lehce, že ji to až zaskočilo. Nikdy nelhala, ale nyní, když lhát musela, šlo jí to až překvapivě snadno.

„Aha, už jsem ti několikrát říkal, že si máš pořídit handsfrečko! Je hrozně nebezpečný řídit s telefonem u ucha. A nejen pro tebe! Ohrožuješ tím všechny okolo! Měli tě zastavit, dát ti pokutu a navrch ti ještě sebrat bod. To by tě poučilo! I když ty by ses z toho určitě vykrotila. V nejhorším bys jim něco ukázala!“ smál se Jirka do telefonu. Po nepříjemné náladě v jeho hlase nebylo ani památky. Zapomněl už na její žárlivost.

„Jo, to víš, že jo! Zalíbilo by se jim to tak, že bych měla vyděláno na deset takových přestupků!“ usmála se i Tereza. „Ale zdá se mi, že se moc díváš na nepřístupné filmy. Tohle se v normálním životě neděje. Jen v laciných amerických porno filmech! A vůbec, co kdyby to byla policistka, hm?“

„No, tím líp. Znáš to přece, která jednou pozná...!“

„To víš, že jo. Ty máš teda představy. I když, třeba by to nebylo špatný. Na střední jsem po nějaký parbě skončila s kámoškou v posteli. Mazlily jsme se, ale dál to nedošlo. Asi mě nechtěla vyplašit. Myslela, že to bude někdy pokračovat, ale já už víckrát nechtěla. Ale když si na to teď vzpomínám, bylo to hezký!“

„No, to já taky jednou,“ začal Jirka.

„Cože?“ skočila mu rychle do řeči.

„Neboj. Dělán si srandu. Ale snad bys neměla předsudky!“ pokáral ji.

„Né, u cizích ne, ale u tebe bych to asi neskousla,“ začervenala se.

„Ty jsi teda!“

„Jo, stydím se. Trochu mě to zaskočilo, jak jsi začal. Promiň.“

„Jasně. Hele, zavolám, až dorazím. Nerad bych, abys platila pokutu nebo abys byla nucena dělat nepřístojnosti, aby ses jí vyhnula, jo? Miluji tě. Takže se ničeho neboj. Víkend uteče jako

voda a zase budeme spolu. Těším se na tebe. To bude nedělní večer, až se zase uvidíme. Sousedí se nevyspí.“

„To určitě. Tys koupil nějaký obrazy, že budeš tlouct hřebíky?“ rozesmála se Tereza.

„Ne, obrazy ne. Ale přivezu ribstole od Standy, tak budu muset vrtat do zdi.“

„Ty jsi vtipálek!“

„Tys začala. Já myslel původně na něco jiného. Ale ty pořád myslíš na práci a na zařizování bytu.“

Oba se do telefonu smáli. Jejich hovor začal nepříjemně, ale nakonec ho končili oba v dobré náladě.

„Tak jo, zavolej, až dorazíš. Nebo zavolám já, pokud dorazím první. Platí?“ zeptala se Tereza.

„Platí. Tak ahoj.“

„Ahoj.“

* * *

Jaroslav se znovu podíval na hodiny. Bylo půl sedmý a Tereza pořád nejela. Začínal si už dělat obavy. Cesta do jejich vesnice byla plná zatáček a nepřehledných úseků. Říkal si, že ještě počká do sedmi, a pak jí buď napíše nebo raději zavolá. Snad tím nic nepokazí.

Jeho obavy však vzaly brzy za své, protože pokoj ozářily reflektory právě přijíždějícího vozu. A protože nikoho jiného nečekal, vzal si bundu a šel Tereze otevřít bránu, aby mohla rychle zajet na dvůr. Na malé vesnici se nikdy nic neutají, tak nechtěl dát sousedům moc šancí poznat řidiče, respektive řidičku.

* * *

„Ahoj Ter, už jsem začínal mít obavy. Chtěl jsem už volat Jirkovi, zda tě pustil na ten dámskej mejdan!“

„Ahoj, no to bys tomu dal!“ usmála se na něho.

Dali si pusy, vyndali tašky z jejího kufru a rychle se přemístili do tepla chalupy, protože venku už bylo na nule.

„Hezké to tu máte. Zase tolik se toho tady nezměnilo od dob, kdy jsem tu byla pečená vařená! Přibyla stolička a to krásné umyvadlo,“ konstatovala, když se porozhlédla po místnosti.

„No, to je mamky chloubka. Nahradilo takové to nevzhledné umyvadlo, co tu bývalo. Tohle nové, vlastně starodávné, každá návštěva obdivuje. Ale je skutečně jen pro okrasu, protože tu máme vodovod, takže se můžeš klidně umýt v koupelně. Dokonce tu rodiče nechali udělat centrální topení. Naštěstí pec tu i přesto nechali. Chtěli ji původně vyměnit za krb, ale topenář je přesvědčil, že je krásná a že ji žádný krb nenahradí.“

„To jo, a dají se na ní dělat krásné věci,“ mrkla na něho Tereza spiklenecky.

„Myslíš ty věci, které jsme tam dělali, když naši odjeli občas do Prahy a mě tu nechali tobě napospas?“

„Jo, třeba ty,“ přikývla Tereza.

„Mě z té pece vždycky bolela kolena!“

„To mě sice taky, ale bylo to takové romantické. A hezky to odspodu hřálo!“ usmála se při vzpomínce na dávnou minulost.

„Asi tě provedu po chalupě. Určitě tě napadnou i jiná vhodná místa!“

„To určitě. Ale nejdřív zavolám Jirkovi. Slíbila jsem, že mu zavolám, až přijedu. Nebo měl volat on, kdyby tam dorazil dřív než já. To je teda zvláštní, že nevolá. Odjel dřív než já. A po dálnici tam taky musel dojet dřív. Raději mu jdu hned zavolat. Promiň,“ přerušila Tereza jejich rozhovor a rychle šla hledat, do které kapsy dala telefon.

„Jasně. Chápu. Taky zavolám domů, zda je Katka v pořádku.“

10.

„No né, Jirka přijel! Honem všichni sem, toho jsme už celý věky neviděli,“ zakřičel Standa poté, co zahlédl oknem vystupovat Jirku z auta.

„Tak toho jsem fakt neviděl, ani nepamatuju. Myslíš, že nás ještě vůbec pozná! Ten snad mezi nás nepřišel od jeho svatby! To je hrůza, jak ho Tereza drží doma, co nejdál od jeho kamarádů!“ přidal se Honza, když také vyhlédl z okna, aby se podíval na nově příchozího účastníka jejich oslavy.

„Tak ho půjdem přivítat chlebem, solí a sklenkou slivovice, ne?“ navrhl Standa.

„Jasně, jdeme!“

* * *

Celá sešlost vyšla na zápraží, aby Jirku všichni přivítali. Chléb a sůl nevzali, ale láhev slivovice a čistou sklenku nezapomněli.

„Ahoj Jirko. Tě bůh! To jsme fakt rádi, že jsi dorazil!“ ujal se Standa slova.

„Ahoj všichni. Taky jsem rád. Koukám, že už se celá banda sešla! To jsem fakt poslední? A co s tou flaškou?“

„Poslední nejsi. Ještě nedorazila Jana. A ta flaška je pro tebe. Chleba a sůl nemaje, tak místo toho musí každý nově příchozí vypít panáka,“ vysvětlil mu Standa jejich uvítací ceremoniál.

„Aha. No, to mi to teda pěkně začíná. To bude oslava! Ještěže nemusím zítra domů. Tímhle tempem nebudu střízlivý ani za týden!“ usmál se na všechny. Bylo na nich vidět, že už v sobě pár uvítacích panáků mají. A nejen uvítacích.

„Tereza opravdu nepřijela? Myslel jsem, že si to nakonec rozmyslí. Docela rád bych ji viděl. Na svatbě jí to moc slušelo, a kdybys nebyl kámoš, tak,“ zastavil se Standa uprostřed věty a mrknul na Jirku.

„Ne, ona se nechtěla vidět s Janou. Ale ostatní mám moc

pozdravovat. Prý příště přijede, ale tentokrát si udělala s kolegyněmi dámskou jízdu na chalupě u svých rodičů," omlouval ji.

„Jen jestli. Určitě jela jen s kolegyněmi?“ rýpnul si Honza.

„Jo, určitě. Já jí věřím. Máme k sobě důvěru, víš? Tomu se říká manželství," zasmál se Jirka.

„Tak dobře. Ale víš, co se říká: *důvěřuj, ale prověřuj!*“ nedal Honza pokoj.

Jirka se však nenechal znejistět. Za celou dobu manželství neměl ani jedenkrát důvod Tereze nevěřit, takže jí věřil i tentokrát. Tereza sice ráda flirtovala, toho si za ta léta všiml, ale on věděl, že by nikdy nezašla dál.

„Tak půjdeme raději do tepla, ne?“ navrhl Standa, když bral od Jirky prázdnou sklenku.

„Jo, hlavně mi ukaž, kde budu spát, ať si tam dám věci. Mám jich zase tolik. Jsem vybavenej jak na severní pól!“

„Budeš spát nahoře proti záchodu. Dal jsem ti strategické místo blízko mísy. To abys v noci nenaběhal kilometry z postele na záchod!“ smál se Standa vlastnímu vtipu.

„To se neboj. Moc už nepiju. A hlavně nemíchám. Jen bych pil raději fernetu než slivovici. Dvě flašky mám v tašce, tak snad mi to vydrží. A snad mi ta uvítací slivovice neudělá v žaludku neplechu! Budu ji muset něčím zajíst, než začnu pít to svoje.“

„Tak to si dáš náš speciální guláš. Říkáme mu *Bašta pána domu*. Dělal jsem ho včera s tátou. Ráno jsme ho ještě dochutili, než táta odjel, aby nám vyklidil prostor. Táta ho fakt umí! Budeš se olizovat až za ušima a talíř vylížeš do poslední kapičky. Máš vlastně kliku, že ještě je. Naštěstí nás táta odhadnul, takže je ho dost i na zítřek.“

„No, to si dám! Tvůj táta vždycky uměl vařit. U vás mi chutnalo," potvrdil Jirka kulinářské schopnosti Standova otce.

„Tak už ale pojď dál, nebo budem zítra shánět jinou medicínu. Tady venku je hrozná zima," navrhl Standa.

Jirka vzal svoji tašku a šel za ostatními dovnitř. Tašku dal rovnou nahoru a zároveň se v pokoji převlékl. Když sešel dolů po

dřevěných schodech, celá společnost už pokračovala v zábavě. Standa pokynul Jirkovi ke stolu, kde na něho čekal plný talíř guláše a sklenice piva s bohatou pěnou. Když přicházel do chalupy, všiml si, že venku odpočívaly dva plné soudky piva. Takže co se piva týkalo, určitě měli dostatečnou zásobu na celou noc a pravděpodobně i na noc následující.

* * *

„Teda Stando, všechna čest, ten guláš je fakt vynikající. Budu muset poslat Terku k tvému tátovi, aby jí dal recept!“ pochválil Jirka guláš.

„No, to asi nepůjde. To máš jak s recepturou na Becherovku, taky jej střežíme jako nejcennější rodinné tajemství, které se předává jen z otce na syna!“ usmál se Standa. „Ale možná bych ho Terce prozradil, kdyby mi taky něco ukázala!“

Standa se při představě jím navrženého výměnného obchodu hlasitě rozesmál. Ale Jirka dobře věděl, že svoji podmínku prozrazení tajného receptu nemyslí vážně. Od dětství byli velcí kamarádi. Respektovali jeden druhého, takže si nikdy holky nepřebírali, i když se tím často škádlili.

„To nebude třeba. Pro tvého tátu jsem skoro jako syn, tak se ho na ten recept zeptám sám, když máš takovéhle podmínky.“

„To je nefér! Tobě ho řekne a já z toho nebudu nic mít. Já chtěl aspoň něco vidět. To by mi bývalo stačilo. Ty si teda! Ach jo,“ řekl jakoby smutně Standa. Ale hned se zase usmál. „Tak se na to aspoň napijem, ne?“

„Jo, ale ten tvůj patok nepiju. Dám si pěkně fernetu. To víš, i já mám *své dny!*“

„Jé, svý dny máš pokaždý, když pijeme. Ty jsi horší než ženská. Jana bude asi pěkně zklamaná. Určitě si chtěla něco užít! Tak alespoň zbude něco i pro nás,“ vložil se Honza do jejich rozhovoru.

Honza a Standa patřili mezi nejbližší Jirkovy kamarády. Všichni jezdili na chalupu od narození, takže se začali kamarádit už v raném dětství. Honza byl o něco menší, než byl Jirka se Stan-

dou, možná vypadal trochu méně zdatný, ale opak byl pravdou. Byl to z nich největší rváč, kterého by jen tak někdo nepřepal. Dost jejich nepřátel na první dojem doplatilo, když Honzovy schopnosti podcenili.

„Určitě zbude. Já bych s ní nic neměl, ani kdybych mohl. Jsem věrnej jak labuť!“ mrkl Jirka na Honzu.

„To ti tak budeme věřit. To si povíme. Tys Janu asi dlouho neviděl, co?“ zeptal se Standa.

„No, to ne. Už to bude pěkně dlouho, co jsem ji viděl naposledy.“

„Tak neříkej hopla, ačkoli máš Opla. Jana je fakt kus. Tu by chtěli všichni. Ale je nedostupná. Asi bude na holky,“ usmyslel si Honza.

„To jsem teda zvědavej. Opravdu dorazí?“ zeptal se Jirka.

„Jo, určitě. Říkala něco, že si nemůže nechat ujít, když máš přijet! Myslím, že Tereza měla jet s tebou, aby tě ochránila. My Janě bránit nebudeme, až se o tebe bude snažit! My ne!“ varoval ho Standa.

„To budete zklamáný, že není co bránit. Fakt jsem s Terezkou šťastnej,“ stál si za svým Jirka.

„Uvidíme. Raději se na to napijem. Ať už máš ve všech nožičkách. Abys nenapadal na jednu stranu, až dorazí Jana!“ navrhl Honza a nalil všem to, co před chvílí dopili.

Jakmile měli všichni plno, vzali sklenice do ruky a přitukli si tak mohutně, že část z jejich obsahu skončila na stole. To ale nikomu z nich příliš nevadilo. Zbylý obsah vypili všichni na ex. Oči jim zaplanuly, jak ohnivá voda prostupovala dál do jejich těl. Rychle se pokusili uhasit požár v krku připravenou sklenicí vody. Již od prvních zkušeností s alkoholem se drželi zásady zkušenějších, zapíjet tvrdý alkohol sklenicí vody. Sice to snižovalo účinek alkoholu, ale na druhou stranu vydrželi mnohem déle při dobré zábavě. Díky tomu se také nestávalo často, že by se někdo opil tak, že by o sobě nevěděl. To se stalo jen tehdy, když některý z nich zapíjel bolestnou událost. To pak dotyčný záměrně opomíjel záchrannou brzdu, aby co nejrychleji zapomněl na svoji bolest.

Každý rozchod s dívkou tak končil velkou *opicí*. Avšak dnes večer neměl nikdo z nich důvod spláchnout žal, tudíž zásoba vody byla připravena ředit alkohol.

Vypili ještě asi tři kolečka, když si Jirka vzpomněl, že slíbil Tereze zavolat ihned po svém příjezdu, aby o něj neměla strach. Styděl se, že si to neuvědomil dřív. Ale kamarádi mu nedali ani chvíli oddych, tak měl alespoň malou omluvenku.

„Musím jít zavolat Terezce. Úplně jsem na ni s váma zapomněl. To dostanu. Ale vymluvím se na vás, abyste věděli. Vždyť to do mě ležete pod tlakem. Ta vám to příště pěkně vytmaví, až vás uvidí!“ sváděl zapomnětlivost na své přátele.

„To víš, sved' to na nás. Však my ti vždycky uděláme alibi. Neboj,“ prohlásil spiklenecky Standa. „Jó, a až s ní budeš mluvit, tak ji nezapomeň pozdravovat! Jasný?“

„Budu. Tak mě na chvíli omluvte, půjdu jí hned zavolat, dokud ještě můžu mluvit.“

Jirka vstal od stolu a vyšel raději na chodbu, aby Terezu v telefonu vůbec slyšel.

11.

„Ahoj. Akorát jsem ti chtěla volat. To je snad telepatie!“ byla první Terezčina slova poté, co zvedla Jirkův telefon.

„No, ahoj. Tak to je dobrý.“

„To jsi přijel až teď? Já už totiž měla celkem strach. Proto jsem ti akorát chtěla volat, abych se ujistila, že jsi dojel v pořádku.“

„Né, už tu jsem asi něco přes půl hodiny. Ale bylo to nějaký hektický. Však znáš Standovy oslavy. Hned na prahu mě přivítali panákem. Pak jsem si byl dát věci do pokoje a trochu se společensky upravit. No a pak...“

„No, a pak jsi začal chlastat a na mě ses vykašlal, co? Je mi to úplně jasný za ty roky, co tě znám!“ skočila Jirkovi do řeči.

„Přesně tak. Holt jsi má žena, která o mně všechno ví!“

„Aspoň, že si to ještě pamatuješ. Kolik jsi toho už vypil? Určitě nejmíň deset panáků, co?“ pokračovala Tereza v útoku.

„To minimálně. Možná, že už mám v sobě dvě flašky a ani o tom nevím!“ začala Jirkovi docházet trpělivost.

„Hm, takže už jsi opilej jak slíva! To je hezký pustit tě někam samotnýho. Kdybych tam jela s tebou, tak se držíš zkrátka. Je mi to úplně jasný! Ale sám jsi jak utrženej ze řetězu. Teď ještě aby sis něco užil s Janou, co?!“ přestala se Tereza ovládat.

„Tak hele, vypil jsem asi čtyři panáky. Jsem celkem střízlivěj. Možná až příliš na ty tvoje kecy. Jsem rád, že jste s holkama dojely v pořádku. Ale já už teď fakt nemám náladu poslouchat tyhle tvoje výmysly. Měj se fajn. A až se uklidníš, tak mi zítra zavolej, jo? Teď pokládám! Ahoj,“ utnul rázně jejich hovor a zavěsil.

„Proč si Tereza pořád myslí, že jsem sem jel jenom kvůli Janě?“ ptal se sám sebe v duchu.

Díval se ještě chvíli do chodby. Nechápal, proč mu Tereza dělá žárlivé scény, když k tomu nemá sebemenší důvod. Ale Tereza si asi myslela, že na oslavu jel hlavně kvůli Janě.

Jirka se vrátil mezi ostatní, protože nechtěl dál myslet na hádku s Terezou. Na stole už byl připraven další panák. Rychle přišel ke stolu a stejně tak rychle dostal jeho obsah do svého žaludku.

„Co se stalo, Jirko?“ zeptal se Standa, když viděl rychlost, s jakou ho do sebe nalil.

„Tipoval bych, že se pohádal s Terezkou. Určitě mu udělala žárlivou scénu do telefonu. Mám pravdu, že jo? Mně ji totiž ta moje udělala taky,“ hádal Honza.

„No, přesně tak. Vůbec to nechápu. Když jsme se doma loučili, bylo všechno v pohodě. A teď mi vyčítá, že jsem s váma a že trochu piju. A navíc mě podezřívá, že jsem sem jel jenom kvůli Janě. To už je trochu moc. Tak jsem jí to položil. Tohle přece nemusím poslouchat, ne?“ vylíčil jim ve zkratce svůj telefonát s Terezou.

„A tos udělal dobře. To si zaslouží dalšího panáka!“ navrhl Standa.

„Jo, tak to souhlasím. Nalej další rundu, ať si připijeme na ty naše saně a stíhačky,“ souhlasil Honza.

Jirka vzal zpola vypitou láhev a rozlil ji do připravených skleniček. Samozřejmě také vylil část obsahu na stůl. Ale to v tuto pokročilou dobu vůbec nikomu nevadilo. Stůl už byl beztak ulepený od alkoholu, na což byli zvyklí ze všech předešlých oslav. Ráno se stůl utřel a byl zase jako nový, žádná známka po oslavě na něm nikdy nezbyla.

„Tak na ty naše saně!“ navrhl Honza.

„Tak na ně. Ať žijou! Nejlíp na druhý straně zeměkoule,“ rozesmál se Standa.

„Tak to bych souhlasil. Ale Jirka asi ne. Jak tak na něj koukám, zdá se být nějak zkrroušenej,“ všiml si Honza.

„Neměl bych jí zavolat a pokusit se to trochu urovnat, co myslíte?“ snažil se dostat radu od svých již značně přiovilých společníků.

„To teda v žádném případě! Máš přece nějakou hrdost, ne? Takhle si tě bude tvá ženuška mnohem více vážit. A vůbec, začala si ona, tak co by ses jí měl jako doprošovat! Ať si zavolá, až ji přejde zlost,“ radil mu Honza. „Raději to do sebe kopni! Ať popojedem. Ve flašce ti toho ještě něco málo zbylo a v lednici se chladí další. Jo a nechce někdo pivo?“

„Já teda ne. Spíš asi přinesu nějakou vodu. Už nám jaksi dochází. A nechtěl bych, abychom se opili během hodčky. To bychom si to moc neužili a vůbec bychom si nepokecali,“ navrhl Standa rozumně a ihned vstal, aby donesl z chodby další láhve s vodou.

„Jo, a navíc mám takový pocit, že právě přijíždí Jana. Její auto poznám. Má takový chraplavý zvuk,“ informoval ostatní.

Honza i Jirka se podívali na stěnu, kterou osvětlovaly reflektory z právě přijíždějícího auta. Vstali a šli se podívat z okna. A opravdu po chvíli z auta vystoupila hubená, vysoká postava,

kteřá patřila mladé ženě. A neboť už z jejich kamarádů chyběla jen Jana, nepochybovali, že je to ona.

„Tak nekoukejte z okna a pojdte ji přivítat jako správní chlapi,“ napomenul je Standa od dveří a šel rychle pro láhev dámského pití.

Ostatní ho bez řečí následovali. Venku utvořili půlkruh a jeden po druhém se s Janou vítali. Raději pustila tašky, protože by jí při každém objetí překážely. Každému dala po polibku na obě tváře. Až když došla k Jirkovi, tak se zarazila. Nebyla si jistá, zda se s ním má přivítat také polibkem po tom, co se mezi nimi stalo. Ale nakonec se jejich tváře střetly a dali si vzájemně polibky.

„Ahoj Jani, už jsme se tě nemohli dočkat. Chtěl už jsem volat na policii, zda není někde v okolí nějaká bouračka. Všichni tu už jsou a ty jedeš tak pozdě. Nevím, nevím, zda na tebe vůbec něco zbylo. Doufám, že ses cestou najedla. To víš, my jedlíci už jsme všechno spakali,“ smál se na ni oslavenec.

„To ti tak budu věřit, ty vtipálku. Však já tě už znám. S tátou jste udělali tolik jídla, že by ho celý regiment jedl měsíc. Tak mi tu nevykládej, že už nic není! Mám hlad jako vlk. Šéf mě zdržel v práci, takže už jsem byla nervózní, že pojedu za tmy. Ale naštěstí jsem dojela dobře. A ukaž, co máš v těch svých hubených pazourkách! To bude něco dobrého. Po té cestě a hlavně po tom odpoledni v práci bych se potřebovala něčeho napít!“

„Teda, to je ale fofr. Ty se nám tu asi pěkně rychle opiješ. To bych, být tebou, nedělal. Podívej, kolik je tu opuštěných manželů. Ti všichni budou pěkně nadrženi a využijí první příležitosti, jak se ti dostat na kobytku!“ varoval ji Standa a významně se rozhlédl kolem po všech přítomných ženatých mužích.

„Ty kecko, tak už mi nalej,“ popoháněla ho. „Ale jen trochu. Tenhle odvárek doufám není jediný pití v chalupě. A protože já už jsem velká holka, tak vím, že míchat alkohol není zdravé.“

Standa podal prázdnou sklenici Jirkovi a nalil do ní trochu sladkého dívčího pití. Jana ho rychle vypila. Pak vzala své tašky a protáhla se mezi klučky ke vchodu do chalupy.

„Kde vůbec budu spát?“

„No, volno už je jenom v tom pokoji nahoře, vlevo od schodů,“ informoval jí Standa. „Tak si tam dej věci a uvidíš, u koho skončíš v postýlce.“

Jirka si najednou uvědomil, že je to stejný pokoj, kde má věci i on. Podíval se na Standu s překvapeným výrazem. Standa mu oplatil šibalským úsměvem.

„No, to je výborný. Tereza mě podezřívá z toho, že budu obležat Janu, a ty ji nastěhuješ přímo do mého pokoje. To si děláš srandu, že jo?“ pošeptal mu Jirka do ucha nechápavě.

„Neboj, stejně budeš úplně vyřízenej, takže se ti ani nepostaví. Takže žádný strachy. Přijeli jste poslední, tak už na vás zbyl ten malý pokojík. A Tereza se to stejně nedozví. Tak žádný obavy, jo? A pojď si raději dát dalšího panáka na chrabrost!“ navrhl Standa a rychle se odebral dovnitř.

„Ty jsi teda kámoš!“ zvolal za ním Jirka.

Přemýšlel, zda to na něj Standa ušil úmyslně, nebo zda to bylo řízení osudu. Je pravda, že přijeli poslední a že se vždycky pokoje obsazovaly podle příjezdu. První spali nejdál od schodů, poslední obsazovali právě ten pokoj vlevo od schodů. Trochu se uklidnil. Ale stejně mu nebylo příjemné při pomyšlení, že by se Tereza měla dozvědět, že spal s Janou v jednom pokoji. A ještě k tomu, že tam spali úplně sami. Tedy pokud ještě nedorazí další gratulanti.

Když došel dovnitř, byly už skleničky na stole opět plné. Tentokrát však o jednu navíc.

„Počkáme chvíli na Janu, než se pustíme do dalšího kola, ne?“ navrhl Honza poté, co zase rozlil část z obsahu láhve na stůl a další část do připravených sklenic. Standa mezitím doplnil drobné zákusky a brambůrky, aby bylo čím alkohol zajídat. Pak zašel do kuchyně pro jejich výtečný guláš, který slíbil Janě.

Ta mezitím přišla. Sedla si přímo proti Jirkovi, podívala se na něho a nesměle se usmála. Jirka jí oplatil stejným pohledem.

„Tak na nás a na Standu!“ vyzval Honza ostatní k přípitku. „A na ex, žádný loudání!“

Při jeho slovech všichni povstali, vzali sklenky a pokynuli

Standovi na zdraví. Poté splnili Honzův příkaz a jako jeden muž vypili obsah sklenic na jedno polknutí.

Jana rychle zapila alkohol vodou a sedla si k plnému talíři, aby zahнала hlad, který ji sužoval už od odpoledních hodin. Občas se podívala na Jirku a zase se usmála. Předpokládala, že to prolomí ledy, které mezi nimi vznikly od jejich dávné *příhody*.

Jirka se po Janě také občas podíval. Býval by se na ni díval častěji, ale připadalo mu rozumné neotáčet pohled stále jen jejím směrem. I když ten pohled byl velmi zajímavý. Jana od té doby hodně vyspěla a rozhodně ještě zkrásněla. Byla to hotová žena. Vysoká, štíhlá, za každé situace upravená. Její modré oči byly snad ještě hlubší než dřív. Sestřih zdůrazňoval její, již tak nádherou, šíji. Kdyby Jirka mohl, díval by se jen na ni a povídal si jen s ní. Leč prstýnek na levém prsteníčku mu vždy připomněl, ke komu patří.

Pokud Vás zajímá, jak příběh Terezy, Jany, Jirky a Jaroslava dopadne, můžete knihu zakoupit na stránkách e-shopu Popron: www.popron.cz

Hra na čtvrtého

© Tomáš Grünwald, 2010
Grafická úprava obálky © Miloslav Martinka
První vydání.

Sazba: GraphArt, spol. s r.o.
Tisk: Tiskap s.r.o.

Jirka a Tereza jsou již několik let manželé. Jejich vztah se zdá být bez větších problémů. Až do nešťastné večere, kdy Tereza nečekaně vytkne Jirkovi jeho dávné klopýtnutí s jejich společnou kamarádkou Janou. Nakonec je z toho večer plný výčitek a hádek.

Jen několik týdnů po této události potká Tereza svoji dětskou lásku – Jaroslava, kterého po jejich rozchodu nechtěla už nikdy v životě vidět. Její postoj se však při setkání rychle změní, stejně jako se změní názor Jaroslava na soužití s jeho dosavadní partnerkou. Tereza se snaží přesvědčit sama sebe, že necítí k Jaroslavovi nic víc než kamarádství. Jaroslav se jí snaží přesvědčit o opaku.

Abych náhod nebylo málo, pustí Tereza svého manžela samotného na oslavu narozenin jejich společného kamaráda Standy, na kterou je pozvána také Jana.

Kniha „Hra na čtvrtého“ vypráví příběh o boji mezi láskou a věrností, touhou a zodpovědností. Jak to v životě bývá, ani v tomto příběhu si láska nevybere pravou chvíli. Ale tak jako nelze srdci poručit, aby se zamilovalo, tak mu bohužel nelze ani poručit, aby se nezamilovalo. Jen rozum a morálka dokáží zabránit neštěstí v okamžiku, kdy se srdce a vášně snaží svést duši z cesty.

Zvítězí nakonec rozum a morálka? Nebo srdce a vášně?

www.homedeko.cz

www.tiskap.cz

www.dobre-finance.cz

www.graphart.cz